

[Niels Westerby.]

gamle ejendomme har været handlet siden 1939, det er ikke de samme ejere. Og ejerne af den gamle boligmasse er jo da i hvert fald væsentligt bedre stillet end dem, der i mange år har ejet obligationer. Jeg mener faktisk, at man har været lidt for god her. Jeg mener også, det er en helt forkert måde, man har grebet det an på her ved uden videre at lade pengene gå til grundejerne og ind i en fond, for hvordan man end vender og drejer det, vil dette komme til at påvirke pristallet temmelig stærkt i opadgående retning. Jeg er bange for, at det, der bliver inddraget i købekraft igennem forhøjelserne i den gamle boligmasse, stort set eller måske endda knap nok vil komme til at svare til den pengeudpumpning, der vil ske, ved at pristallet vil komme til at stige. Kunne man dog ikke have gennemført denne ordning således, at man havde taget hensyn til pristalsstigningsfaren? Hvorfor kunne man ikke gennemføre en direkte byggestøtteafgift på de gamle lejligheder, således at det ikke havde påvirket pristallet? Jeg mener faktisk, man har været for god ved grundejerne, men jeg mener faktisk også, at man har været for slem ved det producerende erhvervsliv ved at presse prisniveauet op ved ikke at tænke noget mere på pristalsvirkningen. Jeg vil gerne spørge den højtærede boligminister, hvilke tanker han gør sig om pristalsvirkningen, og hvilke tanker gør de andre forligspartnere sig om pristalsvirkningen.

Jeg kunne naturligvis blive ved med at tale om dette boligforlig i én uendelighed, men der er jo begrænset taletid — det erkender jeg. Også jeg må — ligesom hr. Rimstad — sige, at jeg kun har haft ganske kort tid til at sætte mig ind i det, som er kommet frem om, hvad de fire partier har aftalt. Det er ikke særlig gode arbejdsvilkår, man byder de menige medlemmer, der ikke har haft lejlighed til at følge udvalgsarbejdet; der er faktisk en forkert arbejdsgang, når tingene begynder at hobe sig op.

Jeg vil til slut gerne fastslå: det boligforlig, der er blevet indgået, er et lille boligforlig, det er et meget lille boligforlig. Det løser ikke nybyggeriets problemer, det

skaffer ikke en lavere leje for den store del af nybyggeriet, og derfor vil der i virkeligheden ikke gå ret lang tid, før vi igen skal til at snakke boligpolitik. Det, man kan frygte i denne situation, er bare, at det, hvis de forventninger, befolkningen nu stiller, ikke bliver indfriet — og det bliver de ikke — kan føre til, at tilliden bliver rystet til de fire gamle partier.

Holger Eriksen: Der er kun enkelte områder inden for det såkaldte boligforlig, som jeg ønsker at knytte nogle bemærkninger til.

Selvfølgelig er der ingen tvivl om, at forskellen på lejen i det nye og det ældre byggeri er blevet for stor. Derimod kan det i høj grad diskuteres, om denne forskel burde udlignes ved, at grundejerne får lov til at disponere over hele det beløb, som lejerne i de ældre lejligheder efterhånden kommer til at betale mere. Jeg havde for mit eget vedkommende aldrig tænkt mig den mulighed, at der kunne laves et boligforlig på det grundlag, men hvad mere er: jeg tror heller ikke, der er ret mange grundejere, som havde tænkt sig muligheden af, at der kunne laves et sådant forlig. Alligevel er det en kendsgerning, at det er grundejerne, der nu kommer til at beslægtlægge hele profitten. De må ganske vist putte den i 3 forskellige kasser: en, hvis indhold de straks kan disponere over, som de har lyst, en anden, som de egentlig også kan behandle, som de vil, men hvis indhold formelt angives at skulle gå til vedligeholdelse, og endelig en tredje, som de i en årrække ikke har dispositionsret over, men hvoraf indtægten til gengæld er skattefri, og hvor de til stadighed vil modtage den rente, som det bundne beløb afkaster.

Jeg er ikke i tvivl om, at denne forøring til grundejerne — som jeg sagde i forgårs — ikke blot vælter kul, men også atombrændsel ind under inflationskedlen.

Man kan vel forudsætte, at de gamle ejendomme i løbet af de 8 år vil stige omtrent til det dobbelte af den handelsværdi, de har i øjeblikket. Det vil give anledning til optagelse af tillægslån, udstedelse af pantebreve o. s. v. i et sådant omfang, at det nok skal påvirke obligationskurserne — en virkning, som bindingen